

Arrest

nr. 240 734 van 11 september 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X
in haar hoedanigheid van voogd van X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Bosnië en Herzegovina te zijn en haar kind X, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2020 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat S. LOUAHRANI loco advocaat B. LOOS en van advocaat M. DBUOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters voogd diende op 27 december 2019 een aanvraag in op grond van de artikelen 61/15 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag resulteerde in een bevel tot terugbrenging van 24 januari 2020. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel tot terugbrenging

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan S. F., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde B. A. geboren te Zenica op 19.12.2002, van nationaliteit Bosnië en Herzegovina, verblijvende te [...],

+kindje

B., A. E. Geboren op 21/12/2019 te Leuven

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (betrokkene heeft een paspoort met n°, geldig van 17/06/2019 tot 17/06/2024)

Op 02/09/2010 komt A. samen met haar moeder, broer R. en zussen M. en K., aan in België. Op 03/09/2010 dient de moeder een Verzoek tot Internationale Bescherming (verder VIB) in. Op 27/01/2012 krijgen ze een "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus". Op 01/03/2012 wordt er een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV), dit beroep wordt op 28/06/2012 verworpen. Op 11/07/2012 krijgt de moeder van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten (verder BGV). Op 26/09/2012 dient de moeder een aanvraag tot regularisatie conform artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in, deze wordt op 09/11/2012 onontvankelijk verklaard. Vervolgens dient de moeder op 29/01/2013 een nieuw VIB in maar de DVZ geeft diezelfde dag nog een BGV.

Op 26/09/2013 beslist de moeder om samen met A. en K. naar Duitsland te gaan en dient er een VIB in. Op 04/11/2013 vraagt Duitsland een Dublinovername aan België. Op 13/11/2013 geeft België zijn akkoord aan Duitsland voor de overname. De moeder keert even naar België terug maar krijgt er al snel een negatief advies betreft wettelijke samenwoning.

Op 03/08/2016 dient de moeder samen met A. en K. een VIB in te Nederland. Hier wordt het VIB als kennelijk ongegrond afgewezen en krijgt de moeder een inreisverbod van 2 jaar. Op 15/09/2016 vertrekt het gezin met behulp van IOM naar hun land van herkomst, Bosnië-Herzegovina.

Op 11/09/2017 dient de moeder voor een derde maal een VIB in te België, opnieuw vergezeld van haar kinderen A. en K. Op 05/10/2017 weigert het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de asielaanvraag in overweging te nemen. De moeder dient op 20/10/2017 een beroep in bij de RvV maar dit beroep wordt op 20/12/2017 verworpen. Vervolgens wordt voor A. op 04/01/2018 een aanvraag regularisatie conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15/12/1980 in eigen hoofde ingediend waarbij de moeder optreedt als wettelijk vertegenwoordiger. Deze aanvraag wordt op 22/08/2018 onontvankelijk verklaard en een bijlage 13 wordt opgemaakt ter betekening aan de moeder als wettelijk vertegenwoordiger. Op 22/01/2019 wordt het beroep hiertegen door de RvV verworpen. Op 04/12/2018 wordt een bijlage 13 betekend aan de moeder en dit gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar. Een beroep wordt hiertegen ingediend bij de RvV maar ook dit beroep wordt verworpen. Op 27/11/2018 wordt er een aanvraag regularisatie conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15/12/1980 door de moeder ingediend. Op 14/12/2018 wordt de moeder samen met haar 2 kinderen A. en K. gerepatriëerd naar Bosnië. De aanvraag regularisatie conform artikel 9ter wordt onontvankelijk verklaard op 23/01/2019.

In oktober 2019 keert betrokkene, met akkoord van haar moeder, terug naar België (ze reist hiervoor via Zweden). Daar betrokkene bij aankomst in België 7 maanden zwanger is, neemt ze contact op met "De Kraamvogel". De Dienst Voogdij gaat op 20/11/2019 over tot de aanstelling van een voogd en op 21/12/2019 bevalt A. van een zontje, genaamd E.. Betrokkene verblijft sindsdien in een pleeggezin.

Op 27/12/2019 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de aanvraag voegt de voogd de

volgende stukken toe: paspoort, genogram, busticket naar België, pleegzorgattest, geboortetest E., aanstelling voogd, geboortakte E. en bewijs van schoolinschrijving.

In deze aanvraag meldt de voogd het volgende: In 1995 vluchtten de ouders van A. reeds naar België. In deze periode zijn er kinderen van dit koppel in België geboren. De relatie tussen vader en moeder was zo slecht dat de moeder uiteindelijk besloot om te vluchten van de vader en terug te keren naar haar eigen moeder in Bosnië.

Op het moment van A.'s geboorte bevond het gezin (ook de vader) zich in Zavidovice, Bosnië. De oudste zus (M.) trouwde al snel en woont apart in Zavidovice. De oudere broer en zussen gingen even naar school. Eens A. de schoolplichtige leeftijd had, was naar school gaan financieel niet langer mogelijk. A. ging op erg jonge leeftijd mee met haar moeder om spullen te verkopen op markten zodat ze een inkomen hadden. Vader werkte niet en had een alcoholprobleem.

De voogd geeft ook een overzicht van de doorlopen procedures in België, Duitsland en Nederland van 2010 tot december 2018.

De voogd stelt dat A. tussentijds verloofd geraakt is met een Belgische jongeman van Turkse afkomst. Beide families waren akkoord met deze verlovings.

Na een definitieve uitwijzing in december 2018 kwam A. nog regelmatig naar België om haar verloofde te ontmoeten. Op een dag raakte ze zwanger. Ze besloot in september 2019 te vertrekken uit Bosnië en kwam via Zweden met de bus naar Antwerpen. Ze logeerde bij een vriendin in de buurt van haar tante. De reden van vertrek was de angst om in Bosnië te moeten bevallen en de angst voor de familie van vaderskant, die haar ongehuwde zwangerschap als een schande zouden zien. Ook haar maternale oma, die in hetzelfde appartementsgebouw als haar moeder woonde, zou deze zwangerschap en het kind niet aanvaarden.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 21/01/2020. Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene het volgende: Wij woonden in Bosnië, te Zavidovice, *, bij mijn grootmoeder langs moederszijde. Ons leven was er heel slecht. We stonden 's morgens om 5h op en gingen samen met moeder werken. Ik wou net als andere kinderen spelen maar ik moest werken. Vader deed niets, hij gaf zijn geld uit aan drugs en alcohol. Op een dag heeft vader de ramen stuk geslagen en moeder geslagen. Toen het 5 à 6h 's morgens was is de politie geweest, ze hebben gele plaatjes gezet en niemand mocht binnen. We konden nergens meer heen, we stonden op straat. Dan heeft mama naar mijn tante in Antwerpen gebeld om hulp te vragen. Deze is naar Bosnië gekomen en heeft ons geholpen om een visum te verkrijgen. Zo zijn we naar België gekomen. Ik ben in 2010 samen met mijn moeder, broer R. en zussen M. en K. naar België gekomen. We verbleven in de *straat te Antwerpen. Ik ging er naar school maar was vaak afwezig. In september 2013 gingen we naar Duitsland omdat we het appartement in Antwerpen niet meer konden betalen. Mijn broer bleef in Antwerpen en ik ging samen met mijn moeder, K. en den K. naar Duitsland. We verbleven er in een opvangcentrum te Hetsingen. Ik ging er naar school om de taal te leren. Na Duitsland zijn we onmiddellijk naar België gekomen, we verbleven opnieuw in Antwerpen maar het juiste adres ken ik niet meer. In België vroegen we asiel maar onze advocaat zei dat moeder een inreisverbod van 3 jaar had. Toen zijn we via IOM voor 9 à 12 maanden teruggekeerd naar Bosnië (* te Zavidovice). Nadien keerden we terug naar België, verbleven we een paar dagen bij een vriend van moeder en zijn vervolgens naar Nederland vertrokken (van augustus tot 15 september 2017). We verbleven er in een opvangcentrum in de stad Ter Appel, ergens bij Groningen. Nadien keerden we vrijwillig terug naar Bosnië (* te Zavidovice). In Nederland gingen we niet naar school want het was er vakantie. In september 2017 kwamen we voor een derde keer naar België. We bleven er tot december 2018. We huurden een appartement in de *straat te Antwerpen. Ik ging er naar school maar moest mijn 3e middelbaar opnieuw doen omdat ik te veel afwezig was. In december 2018 kwam de politie ons halen. We keerden terug naar Bosnië (* te Zavidovice).

Tussen december 2018 en april 2019 kwam ik regelmatig naar België. Ik zag er mijn verloofde. Ik woonde 2 weken bij hem en kwam erachter dat het dat niet was. Op 2 april 2019 ben ik teruggekeerd naar Bosnië. Na 2 weken terug in Bosnië te zijn, ontdekte ik dat ik zwanger was. Ik moest mijn zwangerschap verstoppen voor mijn familie. In mijn familie moet je eerst getrouwd zijn voor je kinderen kan krijgen.

In september 2019 ben ik naar een verre oom in Zweden gegaan. Hier verbleef ik 1 maand en hij heeft me geholpen met mijn vertrek naar België. Mijn moeder was op de hoogte van mijn vertrek naar Zweden maar niet van mijn zwangerschap. Aangekomen in België heb ik contact opgenomen met "De Kraamvogel". Deze hebben me direct onderdak gegeven en ik kreeg een voogd toegewezen. Ik was 9 maanden zwanger toen ik mijn moeder belde. Ze geloofde het eerst niet. Mijn grootmoeder weet het ook, ze heeft ruzie met me gemaakt aan de telefoon. Als ik geen verblijf in België zou krijgen, is mijn moeder bereid om me terug op te vangen maar ik weet niet of dat mag van de familie. Mijn grootmoeder is harteloos. De vader van mijn kind weet dat hij papa is geworden maar ik wou niet dat hij de baby zag. Ik start in maart met school, nu ben ik in zwangerschapsverlof. Als het zou kunnen, wil ik mijn moeder nog bezoeken en ik neem E. mee. We zullen dan ergens afspreken, anders stuurt oma mijn moeder misschien weg door mij. Ik heb alle dagen contact met mijn moeder. Met mijn vader heb ik al 10 jaar geen contact meer. Mijn ouders zijn gescheiden, mijn vader gebruikte drugs en alcohol.

Rekening houdend met en na een grondige analyse van alle elementen in het dossier, met de elementen in de aanvraag van de voogd alsook met de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het hoger belang van betrokkene en zoontje E. zich noodzakelijk situeert buiten Bosnië, weg van haar moeder en netwerk aldaar.

In eerste instantie merken we op dat de redenen voor haar komst en verder verblijf in België louter en alleen op verklaringen berusten. Het gegeven dat betrokkene haar zwangerschap moet verstoppen omdat deze niet aanvaard wordt door haar familie, kan op geen enkele objectieve manier bewezen worden. Bovendien verklaart betrokkene zelf dat men inmiddels op de hoogte is van haar bevalling en dat haar moeder dit nieuws allesbehalve slecht opnam. Dat haar familie vaderszijde in Bosnië dit ook niet zou aanvaarden strookt ook niet met het feit dat betrokkene zelf verklaart geen (of geen goed) contact te hebben met de familie vaderszijde. Eveneens de familie wonende in België zou het kind aanvaard hebben. Het feit dat de grootmoeder langs moederszijde conservatief is ten opzichte van de geboorte van een kind voor het huwelijk, berust opnieuw slechts op een simpele verklaring.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden.

Er dient opgemerkt te worden dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst.

*Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit in eerste instantie bij de moeder, B. F.. Zij is geïdentificeerd en gelokaliseerd. De moeder woont nog steeds te Bosnië, te Zavidovice, *. Bovendien heeft betrokkene dagelijks telefonisch contact met haar moeder. Artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 stelt de vrijwaring van eenheid van gezin voorop. Er zijn op heden onvoldoende redenen die toelaten dit principe in twijfel te trekken. Al bovenvernoemde redenen ontslaan de moeder niet uit haar verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene en het is op heden geenszins objectief bewezen dat de enige mogelijke duurzame oplossing voor betrokkene en haar baby in België is en dat er geen andere oplossing te overwegen valt. D.i. een hereniging in Bosnië met haar kerngezin, waar zij steeds deel heeft van uitgemaakt. Conform artikel 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag is de plaats van het kind bij de ouders tenzij dit niet in het hoger belang zou zijn. Er is geen enkele instantie aldaar die beslist heeft dat het om hogervernoemde redenen in haar hoger belang is dat zij dient gescheiden te worden van de ouders en dat de enige mogelijke duurzame oplossing daarom noodzakelijk in België ligt.*

Bovendien willen wij verwijzen naar wat de RvV stelt in haar arrest nr. 96554 van 04/02/2013 in de zaak RW 102 520/II: "De raad ziet voorts niet in, gelet op de gegeven waarover de DVZ beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van de verzoeker. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren, (nr. 76 319 van 29/02/2012) (RW nr. 76.319 van 29/02/2012)". In casu, wordt er geen family assessment uitgevoerd in het land van herkomst, maar oordelen we desalniettemin over voldoende informatie te beschikken, gekregen door de minderjarige zelf, en dit betreffende haar

familiale situatie, achtergrond en reden van vertrek. Hiermee rekening houdend en met alle aanwezige informatie in het dossier dringt verder onderzoek zich niet op.

Uit verklaringen van betrokkene blijkt daarnaast ook dat economische redenen aan de basis liggen van een migratie naar en verder verblijf in België en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Uit het interview met betrokkene, alsook uit de aanvraag van de voogd, blijkt dat de moeder het niet breed heeft in Bosnië. Er wordt ook nadruk gelegd op deze materiële omstandigheden, die maken dat betrokkene en haar baby niet in goede omstandigheden zouden kunnen opgroeien of zich ontwikkelen. Betrokkene zou ook mee moeten instaan voor het inkomen van het gezin door te gaan werken. De socio-economische situatie is echter niet van die aard dat deze een duurzame oplossing voor betrokkene en haar baby in België rechtvaardigt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met betrekking tot motieven van economische aard in het arrest 165950 van 08/05/2015 volgend standpunt in: "socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van de ouders van hun kind". Opnieuw eveneens vermeld in dit arrest stelt de RvV dat dit artikel (en haar general comments) niet kan gelezen worden als "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan een gezinshereniging met de ouders in een minder ontwikkeld land."

Een terugkeer naar Bosnië betekent evenmin een schending van artikel 3 IVRK. General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent dit artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er echter sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op zijn veiligheid.

Het argument dat betrokkene sinds 2010 weg is uit Bosnië en sindsdien hoofdzakelijk in Europa verbleef, kan deze beslissing niet in positieve zin doen ombuigen. Wij wijzen erop dat zij al die tijd bij haar moeder was, zowel tijdens haar verblijf in België, Nederland, als Duitsland. Deze duur kan geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het is nog steeds de verantwoordelijkheid van de moeder om in te staan voor de opvang en verzorging van betrokkene, zoals dit in het verleden steeds gebeurde en dit gegeven ontslaat haar geenszins van haar ouderlijk gezag.

Conform artikel 61/18 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Bosnië voorop alwaar betrokkene samen met haar zontje E. kan herenigd worden met haar moeder, zus, grootmoeder en de rest van haar familiaal netwerk. Overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet kan er gesteld worden dat er bij een terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene en haar zontje er kunnen opgevangen worden; dat een terugkeer naar de moeder (en de rest van de familie) zelfs wenselijk en opportuun is en dit om betrokkene op te vangen, te ondersteunen, te beschermen en te helpen en dit des te meer in het licht van haar eigen moederschap.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt ter zake als volgt:

"[...]

2. Hierna zal aangetoond worden dat verwerende partij voorbarig en onzorgvuldig te werk ging toen ze de bestreden beslissing nam, aangezien in casu de duurzame oplossing voor verzoekster onvoldoende vastligt.

Verzoekster is met vrees voor fysiek geweld opgegroeid en was getuige van fysiek geweld tegen haar moeder. Ze is vanaf ze zeven jaar oud was voornamelijk in België opgegroeid.

Ze groeide op in abjecte armoede, af en toe zonder stromend water of elektriciteit, ging met honger naar bed, kon niet naar school omwille van discriminatie en geldgebrek. Ze ging als kind werken om in een inkomen te voorzien, met name op vuilnisbelten en containerparken recyclebaar materiaal zoeken.

Ze is nu een tienermoeder, met een boorling, en daardoor hyperkwetsbaar. De boorling, E., drinkt poedermelk, geen moedermelk, en voor verzoekster is dit onbetaalbaar in Bosnië-Herzegovina.

Haar moeder zorgt voltijds voor K. die aan diabetes en epilepsie lijdt. Ze hebben geen werk en geen inkomen. Verzoekster is niet naar school kunnen gaan, en wilt onder geen beding gaan bedelen met haar zoontje. Dat zou tegen haar menselijke waardigheid gegarandeerd door artikel 1 van het Handvest en hun hoger belang als kinderen ingaan, gegarandeerd door artikel 24.2 van het Handvest.

Verzoekster is bang dat haar grootmoeder haar kind niet zal aanvaarden, omdat het niet uit een huwelijk geboren is.

Verwerende partij meent dat verzoekster haar verklaringen niet kunnen overtuigen, niet omwille van interne inconsistentie, tegenstrijdigheden of een gebrek aan plausibiliteit, maar omdat het verklaringen zijn.

Verzoekster kan uiteraard niet met documenten bewijzen wat de houding van haar grootmoeder is. Ze kan uiteraard evenmin met documenten bewijzen dat haar familie haar slecht zou behandelen omwille van het feit dat ze een kind heeft en ongehuwd is.

Verzoekster lijkt over alles zeer eerlijke verklaringen afgelegd te hebben. Indien ze enkel gericht zou zijn op een verblijfsrecht had ze evengoed de vader van haar zoontje het kind kunnen laten erkennen zodat ze als moeder van een Belgisch kind verblijfsrecht zou genieten. Er is geen reden om aan verzoeksters verklaringen twijfelen.

[...]

Verwerende partij meent dat er geen aanwijzingen zijn van zware verwaarlozing van verzoekster, terwijl het om een kind gaat dat geen toegang had tot onderwijs en diende te werken door afval te sorteren, en dat nu daar nog een boorling bovenop heeft. Haar zus is ernstig ziek en haar moeder neemt de dagelijkse zorg voor haar zus op zich. Er is geen enkele bron van inkomsten in het gezin.

Uit de aanwezigheid van een familiaal netwerk kan niet zonder meer worden afgeleid dat er voldoende garanties bestaan over adequate zorg en opvang. Daarnaast moet ook gekeken worden naar de capaciteit van het gezin om verzoekster en haar zoontje op te voeden, te ondersteunen en te beschermen. Over geen van beide bestaat op dit moment zekerheid.

Verwerende partij besloot dat een veldonderzoek ter plaatse niet noodzakelijk was gezien het al over voldoende elementen beschikte om tot de bestreden beslissing te komen. Echter, tal van elementen blijven uiterst onzeker. Zo moet er klaarheid worden geschept over de socio-economische omstandigheden waarin het gezin verblijft, over de aanwezige garanties over adequate opvang en zorg.

[...]

4. Verwerende partij kan er niet in volstaan door de bewijslast volledig bij verzoekster te leggen. Verwerende partij heeft zelf een onderzoeksplicht, en kan pas overeenkomstig artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet concluderen dat de duurzame oplossing ligt in een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, indien er 'garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties' voorhanden zijn.

Dit principe wordt bevestigd in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, waarin ook de aanwezigheid van garanties qua opvang en tenlasteneming worden vereist in het land van herkomst, vooraleer men kan overgaan tot het afleveren van een bevel tot terugbrenging.

Dit artikel stelt nog een aantal bijkomende vereisten. Verwerende partij dient er zich namelijk van te vergewissing dat "dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of". [...]

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

Verwerende partij deed niets van dit alles. Kort samengevat komt het er op neer dat verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet moet kunnen garanderen dat er voor verzoekster adequate opvang en verzorging voorhanden is in Bosnië-Herzegovina. Verwerende partij voerde hiernaar echter geen onderzoek, en baseerde haar oordeel louter op speculaties, zonder dat ze de nodige garanties kan bieden.

Hierdoor werd dan ook de zorgvuldigheidsplicht, de bovenstaande wetsartikelen en de materiële motiveringsplicht geschonden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij ter zake dat uit het dossier blijkt dat er opvang en verzorging aanwezig is in Bosnië-Herzegovina, in eerste instantie bij de moeder van verzoekster, dat deze op de hoogte is van de geboorte van haar kleinkind en zij dit nieuws allesbehalve slecht opnam, dat verzoekster dagelijks contact heeft met haar moeder, bij wie zij zowel in Bosnië als in België, Nederland en Duitsland heeft verbleven. Over de door verzoekster opgeworpen kritiek betreffende de zogenaamd negatieve houding van de grootmoeder, werd gemotiveerd dat het een loutere verklaring is die niet objectief bewezen wordt en dat ongestaafde verklaringen niet kunnen volstaan om de moeder van verzoekster te ontslaan van haar verantwoordelijkheid om de zorg en opvang van verzoekster en haar kind op te nemen. Verder benadrukt de verwerende partij dat de bewijslast ligt bij verzoekster en haar voogd die alle bewijskrachtige gegevens en documenten moeten voorleggen ter ondersteuning van hun aanvraag en dat er geen bewijs voorligt dat opvang in het land van herkomst niet mogelijk is.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS). Het respect voor dit beginsel moet worden onderzocht in het licht van de vereisten die zijn voorzien in het wettelijk kader, dat hierna wordt toegelicht:

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet die verzoekers voogd voor haar pupil (verzoekster) had ingediend. Deze aanvraag vergt een onderzoek naar de duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige.

Deze “duurzame oplossing” wordt in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

“[...] 2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

De drie onderscheiden mogelijkheden van “duurzame oplossing” staan echter niet louter naast elkaar en op gelijke voet. Artikel 61/17 van dezelfde wet bepaalt immers:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet heeft gesteld dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat en stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in casu geen family assessment wordt uitgevoerd in het land van herkomst, omdat ze over voldoende informatie beschikt, gekregen door de minderjarige zelf, en dit betreffende haar familiale situatie, achtergrond en reden van vertrek. Hiermee rekening houdend en met alle aanwezige informatie in het dossier dringt verder onderzoek zich niet op, zo wordt gesteld.

De verwerende partij is, luidens de motivering, van oordeel dat, rekening houdend met de verklaringen van de voogd in de aanvraag, de verklaringen van verzoekster tijdens het gehoor op 21 januari 2020 en na een grondige analyse van alle elementen van het dossier, dat niet kan worden gesteld dat het hoger belang van verzoekster en haar zoontje zich noodzakelijk situeert buiten Bosnië, weg van haar moeder en netwerk aldaar. Zij motiveert dat de redenen voor haar komst naar en verder verblijf in België enkel en alleen op verklaringen berusten, zo ook het gegeven dat haar zwangerschap niet zou worden aanvaard door haar familie, dat verzoekster ondertussen verklaarde dat men inmiddels op de hoogte is van haar bevalling en dat haar moeder dit nieuws allesbehalve slecht opnam, dat haar verklaring dat haar familie van vaderszijde het niet zou aanvaarden niet strookt met haar verklaring dat zij zelf geen of geen goed contact heeft met deze familie, dat de familie die in België woont het aanvaard heeft en dat de conservatieve houding van haar grootmoeder berust op een simpele verklaring. Zij stelt verder vast

dat er op dit ogenblik nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst, in eerste instantie door de moeder, die geïdentificeerd en gelokaliseerd is, en met wie verzoekster dagelijks contact heeft, dat artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet de vrijwaring van de eenheid van gezin voorop stelt en dat er op heden onvoldoende elementen zijn die toelaten dit principe in twijfel te trekken. De verwerende partij stelt verder dat datgene wat door verzoekster werd verklaard haar moeder er niet van ontslaat de verantwoordelijkheid te nemen voor de zorg en opvang van verzoekster en dat niet is bewezen dat de enige mogelijke duurzame oplossing voor verzoekster en haar baby in België ligt en dat een hereniging in Bosnië met haar kerngezin niet te overwegen valt. Conform de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag is de plaats van het kind bij de ouders, tenzij dit niet in het hoger belang van het kind zou zijn. Er is geen enkele Bosnische instantie die beslist heeft dat zij moet worden gescheiden van haar ouders en dat de enige mogelijke duurzame oplossing daarom noodzakelijk in België ligt. De verwerende partij stelt verder dat geen family assessment moet worden uitgevoerd in het land van herkomst, omdat zij beschikt over voldoende informatie over verzoeksters familiale situatie, haar achtergrond en haar reden van vertrek. Verder wordt gesteld dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat economische redenen aan de basis liggen van haar vertrek naar België, dat uit de verklaringen van verzoekster en haar voogd blijkt dat de moeder het niet breed heeft en dat de materiële omstandigheden maken dat verzoekster en haar baby niet in goede omstandigheden zouden kunnen opgroeien en dat verzoekster mee zou moeten instaan voor het inkomen van het gezin door te gaan werken, maar dat de socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot de scheiding tussen ouders en kind, die slechts kan worden overwogen in uitzonderlijke gevallen terwijl er in casu geen sprake is van zware verwaarlozing of van een risico voor de veiligheid van het kind. Het argument, zo gaat de bestreden beslissing verder, dat verzoekster sedert 2010 weg is uit Bosnië brengt geen soelaas, nu zij tijdens haar verblijf in België, Nederland en Duitsland steeds in het gezelschap was van haar moeder. De duur van het verblijf in het buitenland ontslaat verzoeksters moeder niet van haar ouderlijk gezag.

Een spoedige terugkeer naar Bosnië wordt dan ook vooropgesteld conform artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet zodat verzoekster en haar zoontje kunnen worden herenigd met haar moeder, zus, grootmoeder en de rest van het familiale netwerk. Overeenkomstig artikel 76/16 van de Vreemdelingenwet kan worden gesteld dat er bij een terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat zij en haar zoontje er kunnen worden opgevangen, dat een terugkeer naar de moeder en de rest van de familie zelfs wenselijk en opportuun is om verzoekster op te vangen, te ondersteunen, te beschermen en te helpen, te meer in het licht van haar eigen moederschap, zo concludeert de verwerende partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dus, samengevat, dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster kan worden herenigd met haar moeder, zus, grootmoeder en de rest van het familiale netwerk en dat er bij terugkeer adequate opvang en verzorging aanwezig is om verzoekster en haar zoontje op te vangen.

Verzoekster betoogt onder meer dat zij bang is dat haar grootmoeder haar kind niet zal aanvaarden, omdat het niet uit een huwelijk geboren is, maar dat zij dit uiteraard niet met documenten kan bewijzen, dat de verwerende partij ertoe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst en dat slechts kan worden besloten dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar het land van herkomst indien er garanties zijn voor een adequate zorg en opvang. Zolang hierover geen duidelijkheid is, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer, aldus verzoekster.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing en na lezing van de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij een goede relatie heeft met haar moeder, en dat zij met haar dagelijks contact heeft. Het lijdt geen twijfel dat verzoeksters moeder bereid is haar dochter op te vangen indien zij moet terugkeren. Echter moet worden vastgesteld dat verzoeksters grootmoeder een dominante rol speelt in de thuissituatie van verzoeksters moeder en haar zus in Bosnië. Immers, verzoekster verklaarde dat zij samen met haar moeder en zus, wanneer zij in Bosnië-Herzegovina waren, altijd in het huis van de grootmoeder hebben gewoond, in zeer precare levensomstandigheden, omdat ze nergens anders terecht kunnen, dat zij op de bovenverdieping en de grootmoeder op de benedenverdieping, dat deze grootmoeder heel streng is, harteloos zelfs en dat, als verzoeksters moeder haar deel van de kosten voor de elektriciteit niet betaalt, ze elektriciteit en water afsluit (p 7). Nadat verzoekster had verklaard dat niemand op de hoogste was van haar zwangerschap toen zij uit Bosnië vertrok, dat haar moeder en grootmoeder op de hoogte zijn van het feit dat zij is bevallen en haar moeder het eerst niet geloofde, dan begon te lachen en daarna te huilen (p 16), gaat de neerslag van het verhoor verder als volgt:

“Weet je oma het? Ja en ze heeft ruzie met me gemaakt aan de telefoon en ruzie met mijn moeder. Stel, jij krijgt geen verblijf in BE, denk je dat je mama bereid is om je terug op te vangen? Ja, maar ik weet niet of dat mag van de familie. Denk je dat je oma in staat is om jullie allemaal op straat te zetten? Ja Een baby van een maand op straat zetten? Dat zou ze doen Heeft je oma dan geen hart? Ik denk het niet- ze is een harteloos mens, soms stonden we met niets en zij begint voor ons ogen te eten met haar kleinzoon Waarom heeft kleinzoon streepje voor met de oma? Ze heeft hem opgevoed Maar toch biedt ze jullie onderdak? Ja omdat mijn tante dat zegt Kan je tante in BE niet praten met je oma? Nee. Oma heeft me verweten aan de telefoon toen ze naar mijn tante belde (ik was op dat moment bij mijn tante)”

Zoals gesteld, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de vraag of zij en haar zoontje in haar thuisland op een adequate manier kunnen worden opgevangen in het kerngezin, onlosmakelijk is gelieerd met de houding van haar oma. Hierover werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat de grootmoeder langs moederszijde conservatief is ten opzichte van de geboorte van een kind voor het huwelijk, berust opnieuw slechts op een simpele verklaring.”

Terwijl de verwerende partij stelt dat geen family assessment nodig is omdat zij met de verklaringen van verzoekster voldoende informatie heeft, wordt haar tegelijk verweten slechts simpele verklaringen te hebben afgelegd over de houding van haar grootmoeder. Nochtans heeft de verwerende partij de mogelijkheid om hierover duidelijkheid te scheppen middels een family assessment. Er is weliswaar geen verplichting om dit onderzoek te laten voeren, maar in casu, gelet op de rol en verklaarde houding van de grootmoeder, de bevraging tijdens het verhoor en de antwoorden van verzoekster, getuigt het niet van de vereiste zorgvuldigheid om verzoeksters verklaringen zonder meer aan de kant te schuiven om er vervolgens van uit te gaan dat zij kan worden opgevangen door haar kerngezin, in het huis van de grootmoeder. Immers, zoals verzoekster terecht stelt is er slechts sprake van een duurzame oplossing conform artikel 61/14 *“als de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen”*, en moet de verwerende partij naar luid van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet zich ervan vergewissen dat de *“minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties, en dat in het bijzonder moet worden vastgesteld dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.”*

De Raad is van oordeel dat, indien de verwerende partij zou worden gevolgd in haar standpunt in de nota dat bij aanvragen als de onderhavige de bewijslast uitsluitend bij verzoekster zou liggen, een family assessment in geen enkel geval nodig zou zijn. De indicatie in de bestreden beslissing dat in sommige gevallen een dergelijk assessment zich toch opdringt, geeft eerder blijk van een zekere samenwerking tussen de minderjarige aanvrager en het bestuur, in de zoektocht naar de duurzame oplossing voor de minderjarige en de garanties die deze oplossing vereist. Dit sluit ook aan bij de bewoordingen van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat het bestuur zich ervan moet vergewissen of de minderjarige garanties krijgt qua opvang en tenlasteneming. Deze bewoordingen laten niet toe de verwerende partij te volgen waar zij zich een uitsluitend passieve rol in de feittengaring toemeet.

2.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 61/14 en 74/16 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt, en het standpunt van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2020 houdende het bevel tot terugbrenging, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS